

2013

Dva obraza našega sveta.

2013

JANUAR

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

Etiopija

Iniciacija dečkov pri ljudstvu Hameri, ki živi na jugu Etiopije ob reki Omo. Bodoči bojevniki, pravi moški, mora teči po hrbitih kakih desetih bikov. A to je šele prijeten začetek. Dekleta v bližnji gošči odrežejo približno meter in pol dolge šibe in jih ponudijo fantom, da jih ti potem z vso močjo tepejo po hrbitih. Dekleta pri tem ne trenajo niti z očesom, še več, posmehljivo jim nakazujejo, da so pričakovale močnejše udarce. »Ali je to največ?« so sposobne reči. Kri teče, nekatere rane so globoke tudi za prst, in hrbiti starejših deklet in žena govorijo o tem, da se večinoma grdo zabrazgotinijo. Naključni zahodni turist se težko upre zgražanju. Mogoče celo plane v jok. Zamika ga, da bi posegel, prekinil ta za njegove oči boleč obred. A tega ne naredi. Tudi v kraju, kjer je sam domorodec, dopušča, da se dogajajo stvari, ki ga bolijo, ki bi ga morale boleti. Zato zgolj opazuje ljudi, ki živijo, kakor hočejo. Na svojem.

Končno imajo tudi oddaljena plemena svoj pogled na naše življenje. Legendarni antropolog Claude Lévi-Strauss je v knjigi Oddaljeni pogled zapisal spomine velikega nemškega etnologa Curta Unkela, bolj znanega z imenom Nimuendaju. Ko se je po dolgem bivanju v civiliziranem središču vrnil v vasi domorodcev, so njegovi gostitelji planili v jok ob misli na trpljenje, ki ga je doživljal daleč od edinega kraja, kjer je življenje, po njihovem mnenju, vredno življenja. Ta globoka ravnodušnost do drugih kultur je bila po svoje zanje jamstvo, da so lahko živeli, kakor so hoteli, in na svojem, lahko preberemo v spominih.

2013

JANUAR

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

2013

FEBRUAR

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28

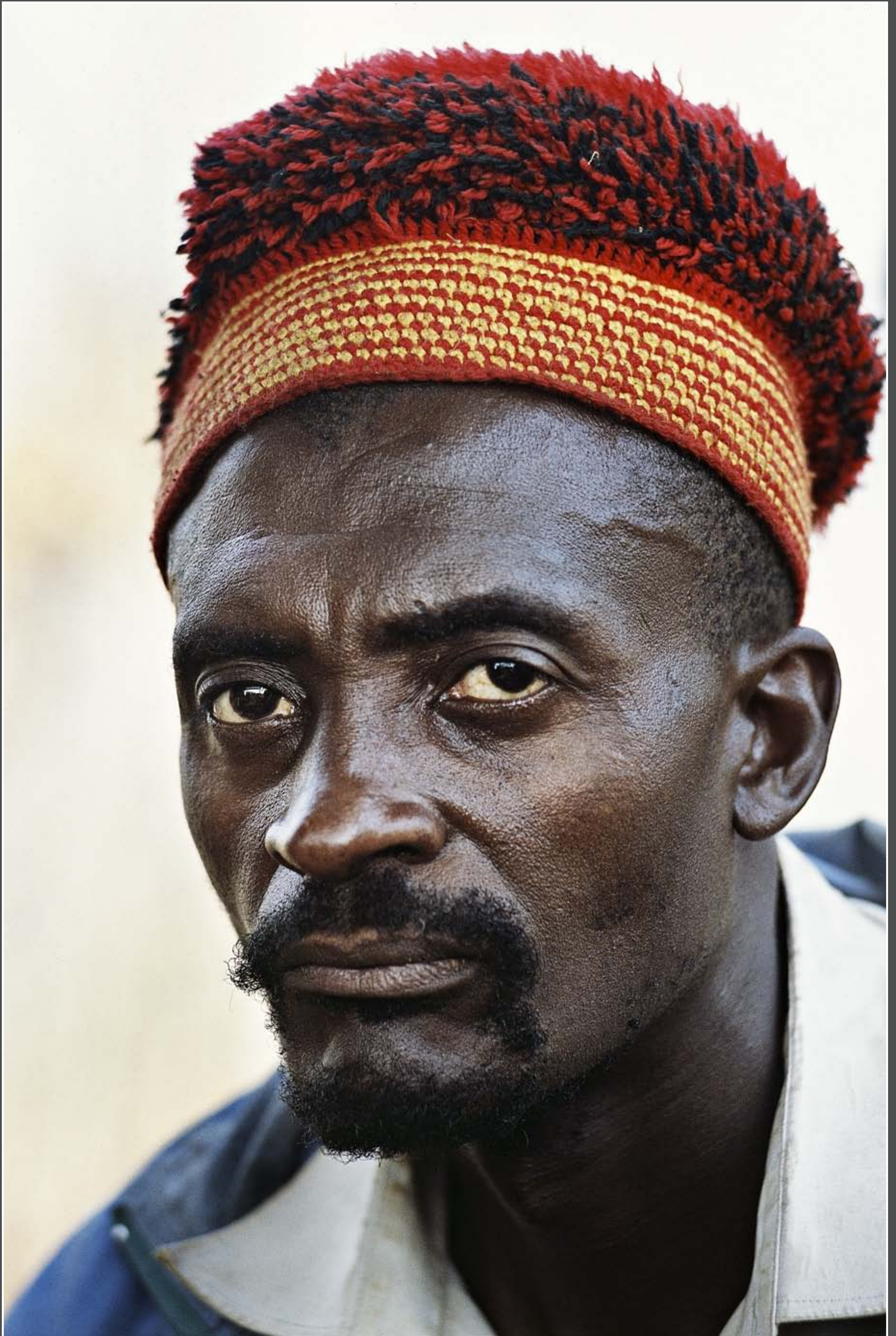
Indija

»Šestnajst let je imel, ko so se vojaki spravili nanj in ga mučili,« pripovedujejo starši Shilarjeta Mondala med jokom. »Doma,« doda sestra. »Od njega so zahtevali, da jim pove imena tihotapcev, ki so jih sami dobro poznali, saj so z njimi pogosto popivali. Pretepali so ga in ga na koncu ustrelili, samo zato, ker ni videl smisla v tem, da bi izdajal ljudi.« Vojaki indijskih obmejnih varnostnih sil (BSF) varujejo 2000 km dolgo mejo med Bangladešem in Zahodno Bengalijo. Črto določa reka, več metrov visoke in tudi več metrov široke žičnate ograje. Področje je gosto naseljeno na obeh straneh črte, prebivalci so izjemno revni in za številne med njimi je tihotapljenje edina možnost preživetja. Zato cveti trgovina z ljudmi, tihotapljenje drog, orožja ... Tu so zaslužki veliki, podkupnine za vojake, carinike in politike izjemne. Dninarji, mali kmetje se največkrat udinjajo kot goniči govedi in ponoči ženejo krave iz Indije, kjer jih je prepovedano jesti, v Bangladeš, kjer si govedino prav radi privoščijo. Pri tem mogoče zaslužijo tisoč tak. Približno deset evrov. Žal so pri tem vse prepogosto žrtve vojakov BSF. Številne priče govorijo o tem, da vojaki BSF streljajo brez vsakega opozorila in da je nečloveško mučenje nekaj povsem vsakdanjega. Žrtve so tudi otroci, ki ribarijo v vodah ob meji, pastirčki, ki jim bivoli uidejo proti meji, kmetje, ki varujejo pridelek, da jim ga ne bi ponoči potacali tihotapci. Včasih pa je dovolj, da je človek zgolj na napačnem kraju ob napačnem času. Tako kot je bil Shilarjet Mondal.

2013

FEBRUAR

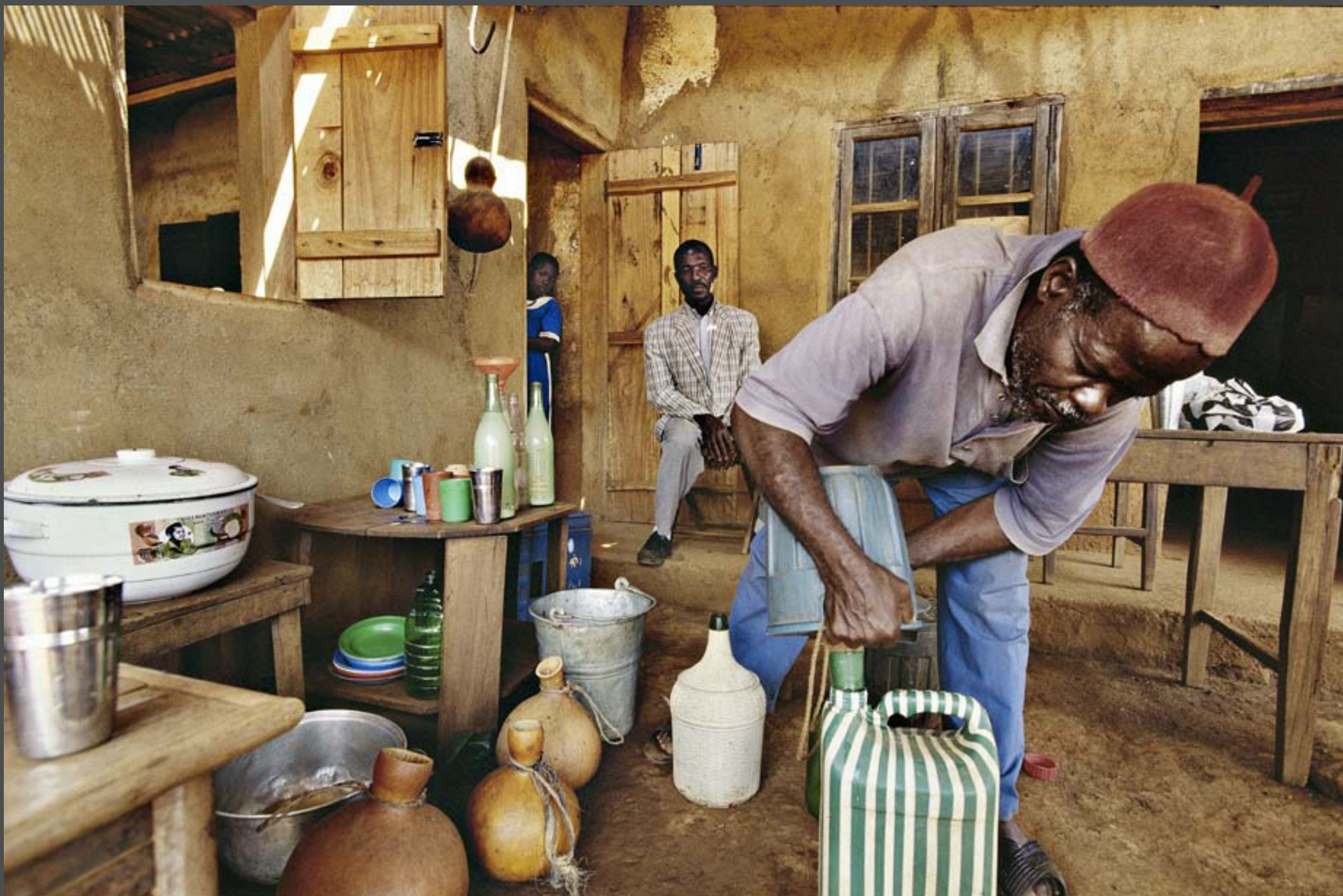
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28

2013

MAREC

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

Kamerun

Cesta v vasi Cha. Živahna je. Življenje domačinov se razgaljeno odvija pred očmi mimoidočih. Za marsikaterega naključnega obiskovalca preveč razgaljeno. Neubrani glasovi potujejo po zraku, se zaletavajo, skačejo drug čez drugega, odbijajo od nevajenih tujčevih ušes. Ta zasliši otroški glas, ki zaradi nežnosti preglasi neubranost hrupa. Tujec, med golimi otroki in ženami v oblekah odtenkov, skladnih z barvo izsušene afriške zemlje, zagleda razbito kuhinjsko korito. V njem leži pravkar rojen otrok. V emajlirani posodi tik ob njem je posteljica s popkovino. Mati je rodila na cesti. Schnaps, ki ga bomo delili na prazničnih proslavah, mora plačati Berlin, je bojda dejal Gustav Nachtigal, generalni nemški konzul, 17. avgusta 1884, ko so Nemci dvignili zastavo v Bimbiji, neodvisni državi ljudstva Isubu, in področje razglasili za svojo kolonijo. Nemci so predvsem elito spoznali z izbranimi ustekleničenimi alkoholnimi pijačami; nekateri zgodovinarji celo menijo, da je prav alkohol pomagal ohraniti nemško aneksijo Kameruna, saj so z njim nadzorovali domače delavce in lažje prodirali v notranjost države. Danes alkohol, pa naj bo to doma varjeno pivo ali palmovo vino – postopek so obvladali že dolgo pred prihodom Nemcev – povzroča visoko smrtnost, prinaša zdravstvene in socialne težave. Svetovna zdravstvena organizacija izpostavlja tudi visoko ceno alkoholnih pijač v tej revni državi, saj menijo, da imajo le redke družine dovolj denarja za alkohol in izobrazbo otroka. Izbira pa, kot vemo, gre tudi drugod vse prevečkrat na škodo otrok.

2013

MAREC

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

2013

APRIL

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

Šrilanka

Pogled je sanjski. Na desetine deklet in žena se v oblekah živahnih barv premika med čajnimi gmiči in trga s soncem osvetljene nežne lističe, ki jih z vajeno krettno mečejo v koš. Užitek za gledalca, precej manjši za delavke. Pravzaprav delavke, saj so te v večini. Veliko jih začne delati že pri dvanajstih letih; kako naporno pa je trganje, zvezo iz zgodovine pridelovanja čaja na Šrilanki. Največ trgačic je Tamilk indijskega izvora. Singalci, večinski prebivalci današnje Šrilanke, so se namreč delu na plantažah uprli, Britanci pa so v svojem prevzetnem kolonialnem slogu zelo hitro za tem, ko so na otok prinesli kavovce in čajevice, iz Indije enostavno pripeljali še Tamilce. Številni so umrli že v prvih mesecih dela, a vseeno jih je za bele plantažnike leta 1855 delalo že več kot 50 tisoč. Njihovo število se je povečevalo še v 20. stoletju. Poznavalci pravijo, da je socialna hierarhija na plantažah strogo določena in ženske, ki predstavljajo 75 do 85 odstotkov delovne sile v čajni industriji, so popolnoma na dnu. Brez vsake moči. V barakah spijo skupaj z moškimi in raziskave potrjujejo, da je nevarnost posilstev izjemno visoka. Samomorji so pogosti še posebej med mladoporočenimi ženami. Trgačice morajo delati izjemno hitro, da v enem dnevu naberejo 18 kg svetlo zelenih lističev. Za to dobijo 4 dolarje. Če je teža manjša, jim zaslužek razpolovijo. In vendar je lahko samo zaradi njih danes Šrilanka tretja največja proizvajalka čaja na svetu. Delavke se za to prekleto namučijo.

2013

APRIL

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30